

ע"פ 1259/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1259/19

לפני:

כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע מיום 22.3.2018 ומיום
21.10.2018 בת"פ 9402-06-16 שניתנו על ידי כבוד
השופט ד' כהן

תאריך הישיבה:

כ"ח בכסלו התשפ"א (14.12.2020)

בשם המערער:

עו"ד עמית דויטשר

בשם המשיבה:

עו"ד מירי קולומבוס

בשם שירות המבחן:

גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. חברים טובים הסבו יחדיו בחצר ביתם של המערער, אלברד גוטיז'ב, וזוגתו, באשקלון. במשך שעות ארוכות
עמוד 1

אכלו, שתי משקאות אלכוהוליים, שוחחו, והאזינו למוזיקה. בשעת ליל, לאחר כשכמה מן החברים התפזרו לבתיהם, נכנס המתלון אל הבית פנימה, התיישב על הספה שעליה שכבה בת-זוגו של המערער, ושוחח עימה. משהבחין בהם המערער, סטר למתלון בפניו, וכתוצאה מכך החלה להתפתח קטטה, במהלכה הפיל המתלון את המערער על גבי הקרקע. בשלב מסוים, פנה המתלון לעזוב את הבית; אז, נטל המערער סכין מן המטבח והחל לדקור את המתלון בפלג גופו העליון ובצווארו. התוצאות קשות וכואבות: דקירות רבות ועמוקות בפלג גופו העליון של המתלון, ניתוח מורכב, תקופת אשפוז ממושכת, שיתוק בפלג גופו הימני, ועוד פגיעות וחבורות קשות. בשלב מסוים, ביקשה בת-זוגו של המערער שיחדל, ובתגובה סטר המערער פעם ופעמיים על לחייה, ואיים שיחתוך אותה אם תספר למשטרה על אשר אירע. מאוחר יותר, כששהה המערער בבית המעצר, טלפן אל זוגתו, ושאלה מדוע סיפרה 'שטויות במשטרה', שהלוא המתלון הוא שדקר עצמו, והביא לפציעתו.

בכתב אישום שהוגש נגד המערער יוחסו לו העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה, תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, והדחה בחקירה.

2. גרסת המערער מראשית ההליך ועד אחריתו – מתפתחת. בערכאה הדיונית, הכחיש כי הוא הדוקר וטען כי המתלון הוא אשר דקר את עצמו; ואילו עתה, בערעורו, מודה המערער במקצת הטענה. לגרסתו, הוא אכן דקר את המתלון וגרם לו חבלה חמורה, אלא שבעשותו כן, לא נתכוון לתוצאות מעשיו.

הערעור על הכרעת הדין מתמקד אפוא בשאלה אם נתכוון המערער לגרום למתלון חבלה חמורה. בד בבד, הוגש ערעור גם על חומרת העונש.

הכרעת הדין

2. בהכרעת הדין מיום 22.3.2018, קבע בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ד' כהן), כי המשיבה הוכיחה את אשמתו של המערער מעבר לספק סביר, בנוגע לכל שלוש העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. תחילה, נדרש בית המשפט לשאלת זהותו של הדוקר, אשר היתה שנויה במחלוקת בעת ההיא. בית המשפט נימק בהרחבה את הכרעתו שלפיה גרסת המשיבה כי המערער הוא הדוקר – מקובלת עליו. בהקשר זה ציין בית המשפט, כי הוא נסמך על מארג ראיתי רחב היקף, אשר במרכזו עדות זוגתו של המערער, אשר נכחה באירוע מתחילתו ועד סופו; וכן הודעתו של המתלון במשטרה (הגם שבהמשך, בעדותו בבית המשפט, השמיע גרסה שונה). משנקבע כי הדקירות בוצעו על-ידי המערער, פנה בית המשפט לבחון את היסוד הנפשי שנלווה למעשים.

3. תחילה, הוסרה מעל הפרק האפשרות שלטובת המערער עומד סייג ה'שכרות': "התרשמתי כי [המערער] לא היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשהו את הפסול בו או חסר יכולת להימנע מעשית המעשה או שלא היה מודע לפרט מפרטי העבירה אף לא ברמת הספק הסביר". מכאן, נדרש בית המשפט לשאלה אם נתכוון המערער לגרום למתלון תוצאה של חבלה חמורה, כדרישת סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). תשובתו לכך היתה בחיוב – "בהתאם לממצאי העובדה שנקבעו לעיל, [המערער] דקר את [המתלון] מספר דקירות באמצעות סכין ובין היתר דקר את [המתלון] בצווארו וגרם לו לחבלה חמורה הכוללת שיתוק פלג גוף ימין. סברתי שיש במיקום הדקירות ועומק שתיים מן הדקירות כדי לשמש נדבך נוסף בהוכחת הכוונה המחמירה". בית המשפט לא התעלם מן העובדה, שלאחר מעשה, הזעיק המערער סיוע רפואי ומשטרתי, אלא שלדבריו, יש לזקוף זאת לכך שהוא

"נבהל מאוד ממעשיו".

4. משהורשע המערער בדין, נתיישב בית המשפט לגזור את עונשו. תחילה נסקר עברו הפלילי של המערער, הכולל ארבע הרשעות קודמות בעבירות אלימות וסמים, כשעל הרשעתו האחרונה תלוי ועומד לחובתו מאסר מותנה בן 12 חודשים. כמו כן, התייחס בית המשפט לנסיבות חייו של המערער: קשיי הקליטה שחווה; נשירתו מהלימודים לאחר 10 שנות לימוד בעטיו של מצב כלכלי קשה במשפחת המקור; ופטירת שני הוריו בגיל צעיר יחסית. בית המשפט נתן דעתו גם על תסקיר שירות המבחן, אשר לא בא בהמלצה טיפולית לגבי המערער, שכן להתרשמותו הוא "אינו בשל להשתלב בטיפול בתחום האלימות במסגרת השירות". במהלך הטיעונים לעונש, נשמע גם קולו של המתלונן, אשר חזר על הגרסה שמסר בשלב ההוכחות, על-פיה, פציעתו נגרמה בשל ניסיונו לאבד עצמו לדעת; לא מחמת דקירותיו של המערער. עוד הוסיף, כי לאחרונה חלה הטבה במצבו הרפואי, וכעת הוא מסוגל ללכת בכוחות עצמו, תוך הישענות על מקל בלבד (בעוד שבמהלך דיוני ההוכחות הוא נזקק לכיסא גלגלים).

5. בית המשפט עמד על נסיבות ביצוע העבירה: שימוש חוזר ונשנה בסכין עד להתמוטטותו של המתלונן; נזקים קשים שנגרמו למתלונן; סטירות לבת הזוג; וניסיונות הדחה במהלך החקירה המשטרתית. בית המשפט התייחס גם למניעיו של המערער: "הרקע למעשי [המערער] כפי הנראה קנאות של [המערער] לזוגתו נוכח התיישבותו של [המתלונן] על הספה לצידה ושעה שסבר כי [המתלונן] בהתנהגותו מנסה לכבוש את זוגתו". לאחר שסקר את מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם עומד על 5-10 שנות מאסר. אשר לעונש המתאים נקבע, כי יעמוד על 8 שנות מאסר. בהתייחס לחיוב בתשלום פיצוי כספי לנפגע העבירה, נקבע, כי נוכח עמדת המתלונן, שלפיה אינו מעוניין בכך - לא יפסק פיצוי. בכל הנוגע למאסר המותנה שלחובת המערער - 12 חודשי מאסר - קבע בית המשפט כי 8 מהם ירוצו במצטבר לעונש הנוכחי, ויתרתם בחופף לו.

מכאן הערעור שלפנינו.

6. בערעור נטען, כי מעשיו של המערער לא בוצעו ב'כוונה מיוחדת', ומשכך לא היה מקום להרשיעו בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה. ב"כ המערער טוען, כי בית המשפט המחוזי הסביר "באופן חלקי וחסר ביותר [...] מדוע שוכנע כי למערער היתה כוונה לגרום ל[מתלונן] אותה חבלה חמורה". לטענתו, בית המשפט סמך הכרעתו אך על מיקום הדקירות ועומקן, מבלי שהתייחס לאינדיקציות נוספות, המובילות בהכרח לתוצאה שונה. שתי קבוצות של ראיות מלמדות, לשיטת המערער, כי מעשיו לא בוצעו מתוך כוונה:

(א) 2 שיחות טלפון שבהן ביקש המערער מכוחות ההצלה שיגיעו במהירות לזירה. "האזנה בלתי אמצעית לשיחות יכולה ללמד על ההיסטריה הרבה שאחזה במערער, ועל הלך רוחו מיד לאחר האירוע. השיחות מלמדות שהמערער נבהל עד מאוד מהפציעות שנגרמו ל[מתלונן] וביקש מכוחות ההצלה להגיע למקום במהירות האפשרית".

(ב) סרטונים שצולמו מיד לאחר האירוע, ובהם נראה המערער כשהוא מתחנן לפני כוחות ההצלה שיושיעו את המתלונן, ויצילוהו.

7. ב"כ המערער טוען, כי הראיות הללו מלמדות על כך שהמערער לא התכוון לגרום למתלונן חבלות חמורות, שהרי "לא כך מגיב מי שמבקש לגרום לאחר חבלות חמורות". ב"כ המערער שולל את האפשרות, שלפיה הראיות הללו מלמדות על היסוד הנפשי של המערער לאחר האירוע, אך לא במהלכו. לדבריו, "הגם שבאופן עקרוני ייתכן שאדם ישנה

את הלך רוחו ומחשבותיו ביחס למעשה שעשה מיד לאחר ביצועו, הרי שעל דרך הכלל אין הדבר כך, וודאי לא בזמן כה קצר כמו במקרה דנן". עוד נטען, כי אין מדובר בעבירה שבוצעה בעקבות תכנון מוקדם, אלא במפגש רעים שקיבל תפנית טראגית - "ככל הנראה עקב שתיה מרובה של אלכוהול".

8. אשר לעונש שנגזר על המערער, טוען בא-כוחו כי תחתית מתחם העונש שנקבעה - 5 שנות מאסר - גבוהה מדי; כי המתחם - 5-10 - רחב מדי; ממילא, העונש שנגזר - אינו מתאים. לדברי ב"כ המערער, הזעקת כוחות ההצלה על-ידי מרשו, מהווה נסיבה חריגה בכלל נסיבות ביצוע העבירה, ובית המשפט נדרש היה להביאה בחשבון בקביעת המתחם. אשר למיקומו של המערער בתוך מתחם העונש, ציין בא-כוחו כי היה צורך לשקול את נסיבות חייו הקשות של מרשו: יתמותו מאב ומאם, קשיי הקליטה שחווה, ועוד. לבסוף, הציג ב"כ המערער רשימה ארוכה של פסקי דין, אשר תומכים, לטענתו, בצורך להקל בעונשו של מרשו.

9. בעיקרי הטיעון שהגישה המשיבה נטען, כי סוגית העדר הכוונה לביצוע העבירה הועלתה לראשונה בשלב הערעור, וזכרה לא בא במסגרת הדיון בבית המשפט המחוזי. מכל מקום טוענת המשיבה, כי בית המשפט המחוזי התייחס לשאלת הכוונה והכריע, כי "השימוש בסכין, כמות הדקירות, מיקומן, עומקן ותוצאותיהן - מלמדים כי למערער היתה כוונה לחבול חבלה חמורה במתלונן". משכך, סבורה המשיבה, הטענה כי לא נתקיים דיון מספק בשאלת הכוונה בערכאה הדיונית - אינה נכונה. ב"כ המשיבה מוסיפה, כי קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי בהכרעת הדין מחזקות את המסקנה, כי מעשי המערער נעשו בכוונה לגרום לתוצאה הקשה. בית המשפט המחוזי אימץ את גרסת בת-זוגו של המערער, שלפיה המתלונן והמערער התקוטטו זה עם זה, ולאחר שהמתלונן פנה לצאת מן הדירה, נטל המערער סכין מטבח ודקרן מספר פעמים בפלג גופו העליון. גם כאשר המתלונן היה שרוע על הקרקע, הוסיף המערער לנעוץ בו את הסכין. התיאורים הללו, כמות הדקירות, מיקומן ועומקן - מבססים את המסקנה, כי הדקירות בוצעו מתוך כוונה לגרום לתוצאותיהן. ב"כ המשיבה מדגישה, כי הרקע לקרות האירועים משמעותי פחות, שכן כוונה יכולה להתגבש 'כהרף עין'. אשר להתנהגות המערער לאחר האירוע, טוענת ב"כ המשיבה, כי היא אינה משפיעה על המסקנה בדבר קיומה של כוונה בעת ביצוע המעשים.

10. אשר לערעור על חומרת העונש טוענת ב"כ המשיבה, כי "אך בנס לא קיפח המתלונן את חייו כתוצאה ממעשיו החמורים של המערער". עוד הוסיפה, כי הנזקים שנגרמו למתלונן ממשיכים ללוותו עד עצם היום הזה, וייתכן שיוסיפו ללוותו לצמיתות. לאחר מכן, התייחסה ב"כ המשיבה לעבירות הנוספות שבהן הורשע המערער, ולעברו הפלילי. לבסוף הזכירה את תסקיר שירות המבחן, שהעריך בסיכון גבוה את הסיכוי להישנות התנהגות עוברת חוק, ולא בא בהמלצה טיפולית לגבי המערער.

11. בדיון שהתקיים לפנינו חזרו ב"כ הצדדים על טענותיהם אלו בלה ואלו בלה. במהלכו למדנו, כי המערער התקדם בהליך השיקומי, וסיים טיפול יעודי לאלומות במשפחה. יחד עם זאת, הדגישה קצינת המבחן, כי לפניו עוד כבדת דרך ארוכה בהליך הטיפול. גם קולו של המערער נשמע במהלך הדיון. בדברו לפנינו, הביע חרטה על מעשיו, תיאר את הטיפול שעבר, והתחייב שלא לשוב עוד לקלקלתו.

דיון והכרעה

12. המערער הורשע כאמור, בין היתר, בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, בהתאם לסעיף 329(א)(1)

לחוק העונשין. זו לשונו:

"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין".

במוקד הערעור שלפנינו, ניצבת שאלת התגבשותו של היסוד הנפשי, הרצוני, הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו. קרי, האם נתכוון המערער ב'כוונה מיוחדת' לגרום למתלונן חבלה חמורה?

13. אמנם כן, אין בידינו ראיות ישירות בנוגע לכוונת המערער בשעת מעשה. המערער לא העיד בבית המשפט המחוזי, כי במעשיו התאווה לגרום למתלונן חבלה חמורה; זוגתו מכאן, המתלונן מכאן, לא העידו גם הם כי שמעו זאת מפיו, בעת האירוע, או לאחריו. דא עקא, גם מבלעדי התבטאויות מפורשות בנוגע לכוונתו של המערער, נוכל לבסס דבר קיומה של 'כוונה מיוחדת' בהסתמך על ראיות נסיבתיות שיש בהן כדי ללמד על 'הנחת כוונה', או על 'חזקת כוונה'. "על הכוונה לגרום חבלה חמורה לומד ככלל בית המשפט מ'חזקת הכוונה', שלפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם', ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם" (ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ט (16.12.2014) (להלן: עניין פלוני)). הלא ידענו, פעמים אין ספור, שלא נוכל לחדור לצפונות ליבו של העברין, להוכיח בראיות ישירות את אשר התרחש בנבכי נפשו שעה שביצע את המיוחס לו. בכך, אין דבר המונע אותנו מלאמוד ולהעריך מהי הכוונה המסתברת של מעשיו. כוונה מסתברת זו, די בה כדי להקים חזקה שלפיה נלוותה 'כוונה מיוחדת' לביצוע מעשה העבירה.

14. בית המשפט המחוזי קבע כאמור, כי היקף הדקירות, עומקן, ומיקומן - מלמדים על קיומה של חזקת כוונה. הכרעתו מקובלת עלי. דקירה בעוצמה רבה, פעם אחר פעם, באזורים שפגיעתן רעה, ועלולה לפגוע בתפקודו של אדם, אולי אף להביא למותו, נעשית על דרך הכלל מתוך כוונה 'לגרום לו חבלה חמורה': "דקירה בסכין - או בחפץ דוקרני אחר בעל אותן תכונות המכוונת לפלג גופו העליון של אדם בו מצויים, אליבא דכל בר-בי-ר, איברים חיוניים, מקימה חזקה לחובת הדוקר לפיה התכוון לחבול בקרבן 'חבלה חמורה' דוקא" (ע"פ 3727/93 עזאמי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.5.94)).

נאשם אשר חפץ לסתור הנחה זו, נדרש לעורר ספק סביר, בדבר התקיימותה של חזקה כאמור. בענייננו, נטל שכזה לא הורם; לא בערכאה הדיונית, גם לא בערעור דנן. אמנם, המערער הוכיח בראיות כי לאחר מעשה הזעיק את כוחות ההצלה, ולאחר בואם אף דחק בהם להחיש את עזרתם למתלונן. ברם, בתיאורים הללו, אשר מתייחסים למעשיו שלאחר ביצוע העבירה, אין כדי ללמד על הכוונה שקדמה לו. אחרית דבר אינה מעידה בהכרח על ראשיתו. המערער לא סיפק הסבר אחר לדקירותיו החוזרות ונשנות בפלג גופו העליון של המתלונן. מדוע עשה זאת הגם שהמתלונן כבר פנה לצאת מביתו? מדוע הוסיף לנעוץ בו את הסכין גם לאחר שכבר היה מוטל על הקרקע? אשר לטענותיו של המערער כי המעשה לא תוכנן מראש, וכי קודם לכן הסבו השניים יחדיו, נקבע בפסיקה לא אחת כי כוונה מיוחדת עשויה להתגבש כהרף עין (עניין פלוני, פסקה יא).

15. ועוד זאת. בעוד שהמערער עצמו לא סיפק הסבר מניח את הדעת לשאלה, כיצד ביצע את מעשיו, מבלי שהיתה עמוד 5

לו כוונה לגרום למתלונן חבלה חמורה, ניצבות קביעותיו של בית המשפט המחוזי אשר מבססות יסוד לכוונה שכזו. כך, לבד מן הכוונה המשתקפת מן המעשים עצמם, התייחס בית המשפט למניע שהוביל לקטטה. צוין, כי משראה את המתלונן בצד זוגתו, חשב המערער בלבו, כי בכך הוא מבקש לכבוש אותה עמו בבית. משכך סבר, החל להלום במתלונן, ולאחר שהתקוטטו ביניהם, נטל המערער סכין מן המטבח, ודקר את המתלונן פעמים מספר בקרבת איברים שהנשמה תלויה בהם (ראו: אנציקלופדיה תלמודית, כרך א', ערך "אבר שהנשמה תלויה בו", טור ק"ט ואילך). הנה כי כן, בעוד שהמערער לא ידע להסביר את פשר מעשיו, ואת הסיבה שלשמה דקר במתלונן פעמים הרבה, באותם מיקומים שבהם בחר לדקרו; סיבה שכזו, עולה מקביעותיו של בית המשפט המחוזי, ומספקת יסוד ללמד על הכוונה שבמעשיו.

16. עוד אציין, כי גם אם היה עולה בידי המערער לסתור את חזקת הכוונה, ולהוכיח כי קיים ספק סביר בדבר כוונתו לגרום לתוצאות מעשיו, היתה ניצבת לפניו משוכה נוספת בדמות 'הלכת הצפיות'. המערער נדרש היה להוכיח, כי עלאף שאדם סביר, אילו בא בנעליו, היה צופה, כי המעשים שביצע יובילו לחבלות חמורות, בעניינו-שלו מתעורר ספק סביר אם אכן צפה אותן תוצאות. גם כזאת לא הוכח על-ידו, וממילא אין יסוד של ממש לזכותו.

משאלו הם פני הדברים, לא מצאתי לנכון לשנות מקביעות בית המשפט המחוזי בנוגע להכרעת הדין. ההרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, כמו גם ההרשעות הנוספות – ראויות להיוותר על מכונן.

17. אשר לערעור שהוגש על חומרת העונש, סבורני, כי גם במישור זה דין טענות המערער להידחות. מעשיו של המערער חמורים, קשים, פוגעניים, רק בדרך נס ניצלו חיו של המתלונן. אפשרויות מספר עמדו לו למערער לעצור, לחשוב, לסגת; הוא לא עשה כן. משנסתיימה הקטטה הראשונית, פנה המתלונן לדלת היציאה, אך המערער לא אמר די. אדרבה. הוא פנה למטבח, הצטייד בסכין והחל דוקר את המתלונן. גם עם נפילת המתלונן לא נתקררה דעתו של המערער, והוא הוסיף לדקרו. קריאותיה של זוגתו שיחדל, גם הן לא הועילו; ההיפך הוא הנכון – בעקבותיהן, סטר לה המתלונן ואיים עליה כי גם היא עלולה לסיים כדרך שסיים בה המתלונן. אם לא די באמור, הרי שבשהותו בבית המערער, ניסה המערער להדיח את זוגתו, לבל תספר על אשר ראו עיניה.

18. במעשיו, פגע המערער בערכים מוגנים נכבדים: שלמות גופו ונפשו של אדם, אוטונומיה של הפרט, ויכולתן של הרשויות לרדת לחקר האמת. הפגיעה בערכים המוגנים הללו היתה מהותית, ומחייבת תגובה עונשית הולמת. בנוסף, בעבירות כגון דא יש לנקוט ביד קשה אשר תשלח מסר מרתיע לציבור העבריינים: "בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעתם של עבריינים הפונים 'לפתור סכסוכים' בכוח הזרוע. בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה" (ע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (26.11.2013)).

19. בנסיבות העניין דנן, כמה וכמה נסיבות מחמירות חברו להן יחדיו: המערער השריש בחטא כשסטר לזוגתו ואיים עליה; הוסיף חטא על פשע, כאשר שידל אותה שלא למסור הודעת אמת במשטרה. במישור האישי, עומד לחובתו עבר פלילי ממין העניין, ועונש מאסר מותנה. יתרה מזאת, רק בשלב הערעור, לקח המערער אחריות על מעשיו, תוך שהוא מנהל הליך דיוני מלא. לצד זאת, קיימות כמה נסיבות לקולא, העומדות לזכות המערער: העבירות בוצעו בספונטניות, ללא תכנון מוקדם. מיד לאחר שהשלים לבצע את מעשיו, הזעיק את כוחות ההצלה לזירה, והאיץ בהם להושיט סעד למתלונן.

דא עקא, השיקולים השונים, לקולא ולחומרה, נבחנו ונשקלו על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר ליווה את ההליך לכל אורכו. במהלך הדיון שקיים, נשמעו לפניו הצדדים, גם קולו של שירות המבחן נשמע. אחר הדברים האלה, העמיד בית המשפט את עונשו של המערער על 8 שנות מאסר. כידוע, התערבות בענישה שנגזרה בערכאה הדיונית, לא תעשה, אלא במקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת. העניין דנן, אינו בא בקהל אותם מצבים חריגים, ולפיכך לא מצאתי מקום להתערב בעונש שנגזר על המערער. יחד עם זאת, אציין, כי ניכרים סימני שינוי מבורכים בהתנהגותו של המערער, אשר לאחרונה לקח אחריות על מעשיו, והחל להשתלב בטיפול בבית הסוהר. יש לקוות כי יתמיד בדרכו-זו, אולי בבוא העת תמצא ועדת השחרורים מקום להתחשב בכך, ואם ימצא ראוי ומתאים, תורה על שחרורו על-תנאי.

אציע אפוא לחברי לדחות את הערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, כ"ז בטבת התשפ"א (11.1.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה

